

XE BO QUE

La revista de Joan i Marcos

Índex

- Notícies: pàgines 1-3
- Articles: pàgines 4-5
- Ressenyes: pàgines 6-7
- Entrevista: pàgines 7-9

Notícies

El gos fidel

El 1 de setembre Albert va donar el seu gos al seu amic Manel, però aquest va recórrer molts quilòmetres i va tornar a la seua casa.

Albert vivia a Pego en una casa amb jardí, però va haver de traslladar-se a Alacant per la seua feina, la inauguració d'un nou restaurant. Era una nova aventura per a ell, però vivia en un xicotet pis. Per tant, tenia un gran problema, ja que no podia fer-se càrrec del seu estimadíssim gos, passava més temps a la capital que al poble. Llavors va pensar en donar-li-lo al seu amic Manel que vivia en el camp a 80 quilòmetres de Pego.

Una setmana després Manel va telefonar a Albert per dir-li que no trobava el gos i que l'havia estat buscant durant dos dies. Albert tot preocupat va decidir anar a Pego per a veure si estava en la seua casa i així va ser. El seu gos fidel estava esperant-lo a la porta. Finalment va parlar amb el seu cap i li va explicar el problema que tenia. Volia tornar a treballar al restaurant del seu poble i no al d'Alacant. El seu cap li va contestar que si i Albert es va posar molt content, perquè ja no es separaria més del seu gos.

Joan Mira Castelló. 12 de setembre de 2022

Un gos recorre 80km per a mossegar el seu amo.

Sergio Romero aprofitant la visita al seu amic de la localitat de Múrcia va deixar el gos amb el seu amic ell se'n va tornar a Alacant. Al següent dia el gos es va escapar, Sergio que va tornar al seu camp en La Romana li va atacar el gos, casualment passava el Seprona que va agarrar el gos. L'home va ser traslladat d'urgència a l'hospital d'Alacant i el gos a la gossera. Gràcies a la investigació de la Guàrdia Civil el gos va ser sacrificat i Sergio tancat a la presó d'Alacant.

Agostnews.com 5/10/2022

Danses del Rei Moro

Les danses del Rei Moro són unes festes que es celebren entre els dies 26 de desembre i l'1 de gener

Danses en la plaça

Aquesta festa consisteix en un grup de balladors de la mateixa quinta (danseros) i un grup de balladores que s'ajunten per parelles i van a la plaça del poble a ballar la dansa des del 26 de desembre fins a l'1 de gener.

Els «danseros» sempre porten pantaló, camisa, corbata i jaqueta. En canvi, les balladores porten el vestit de «núvia» els dies 26, 27, 28 de desembre i l'1 de gener i el vestit de «refaix» els dies 29 i 30 de desembre.

El primer dia que és el 26 de desembre comencen a arreplegar les balladores a les 4h perquè a les 6 de lavesprada ballen la dansa a la plaça del poble.

Al dia següent, 27, també ballen, però a la nit és la «Serenata a la Reina Mora» en la qual amics, familiars i veïns canten a la Reina Mora xicotetes cançons. A continuació, és la Nit dels Coets on el Rei

Moro.

recorre els principals carrers d'Agost davall d'un pal·li de canyís i la gent li tira coets.

El 28 de desembre és el gran dia per als Reis Moros que entren a la plaça pujats a cavall per ballar tota lavesprada. Tenen acompanyants que defensen el Rei Moro de les «paperaes» (full de paper enrotllat en forma de con que conté caramels i anissos). El 29 i el 30 tornen a ballar els «danseros» i les balladores, però aquestes canvien de vestit.

Finalment l'1 de gener també és un dia especial, perquè es realitza una «batalla» entre els joves de 17

anys (naranjeros), 18 anys (danseros) i 19 anys (quintos), en la qual els «naranjeros» guanyen i hauran

d'organitzar les festes de l'any que ve.

Articles

SPAR

Fa un any i mig es va inaugurar el supermercat Eurospar en Agost un supermercat molt gran i amb aparcament el qual es troba en una antiga nau enmig del poble on es posaven el bous en festes. No sols es els fets de que no fan el bous, si no que al ser un gran supermercat perjudica al petit comerç. A més han obert altre supermercat anomenat Iperber, desde que han obert aquestes cadenes han tancat un restaurant (el Palacio) i el consum dos establiments molt antics i apreciats del poble.

NO ESTIC A FAVOR DEL SPAR

Voldria manifestar la meua opinió sobre el nou supermercat instal·lat a Agost, que es diu Spar.

En primer lloc considere que el Spar ha perjudicat als altres supermercats, un va tancar definitivament l'any passat CONSUM que feia onze anys que estava obert.

Fins ara no hi havia hagut un comerç tan gran al poble i menys encara amb pàrquing. Crec que la gent ho ha valorat molt, perquè es molt còmode i vol aparcar de seguida i així poder comprar amb tranquil·litat.

En segon lloc, pense que no només ha perjudicat a altres supermercats, sinó també a forns, carnisseries, fruiteries i alguna xicoteta pescateria (que també va tancar). Ja sabem que al Spar es ven de tot i fan ofertes dels productes que altres comerços no poden fer. Com és possible que hagen permés instal·lar aquest establiment tan immens?

Per contra també he de dir que té coses positives, ofereix una gran varietat de productes, ja que tenen la seua marca (més econòmica) i d'altres i d'aquesta manera poder triar la que més t'agrada.

Com a conclusió, he de dir que està molt bé aquest supermercat perquè té de tot com carnisseria, pescateria, fruiteria,... però ha perjudicat a molts xicotets comerços, que alguns han tancat com he dit abans, jo crec que no feia falta un supermercat tan gran com aquest a un poble tan xicotet de 4000 habitants.

RESENYES

La Que Se Avecina

La icònica a serie de televisi3 anomenada La Que Se Avecina estrenada en el 22 de abril de 2007 a sigut es i serà la serie de televisi3 mes repetida de la historia de la cadena televisiva FDF.

Unes de les característiques de la que se avecina es el seu contingut explícit tals com llenguatge inapropiat, sexe, racisme, drogues i armes. El qual no em pareix ve, no pots deixar eixe contingut a les mans d'un xiquet petit

Un dels personatges més amats i també odiats de la series es Antonio Recio Matamoros, es un dels personatges que més joc a donat a l'hora de escriure la serie deixant algunes frases emblemàtiques com.» moriras entre terribles sufrimientos», «este mes no cobras» i «antonio recio mallorista no limpio pescado».

L'INFERN DE MARTA

El llibre de lectura titulat “L’infern de Marta” està escrit per l’escriptor valencià Pasqual Alapont. Es va llicenciar en Geografia i Història i va desenvolupar el seu treball en l’àmbit de la literatura i el teatre.

Alapont conta la història d’una xica que li diuen Marta, que es va enamorar de la persona equivocada ja que pateix violència física i psicològica. Però té unes amigues, Carme i Júlia, que sempre l’han acompanyat i l’han ajudat en tot. He de destacar el personatge Vicent Jordà que amb la seua actitud va ajudar molt a Marta, insistint si estava bé, comunicant a Júlia i Carme com l’havia vist i, fins i tot, van anar al pis per veure com estava i van descobrir Héctor fent el crim.

A més, el llibre es completa amb “La màscara de l’amor” del psicòleg i criminalista Vicent Garrido, on analitza el maltractament de la dona comparant-ho amb els fets que li passen a Marta.

Per a mi és un bon llibre perquè serveix d’ajuda a les xiques i dona a conèixer la realitat del maltractament físic i psicològic. Així les dones poden veure que no tots els xics tenen una bona intenció i que una relació meravellosa pot convertir-se en un infern. A Espanya lamentablement ha passat i està passant aquesta situació i moltes no saben què fer, aleshores aquest llibre les farà reflexionar i pensar. Però este problema tan greu hem de solucionar-lo entre tots, ja que afecta a la societat en general.

En resum, “L’infern de Marta” és una gran ajuda per a evitar que més dones patisquen actes de violència.

ENTREVISTA ENTREVISTA A UNA CUINERA D'AGOST

Es tracta d'una cuinera que ha treballat en un bar centenari, anomenat "Bar Castelló". Li diuen Maria Dolores Mira Morant, natural d'Agost, jubilada i vídua del propietari del bar. Va nàixer el 14 de gener de 1951, té estudis primaris i va començar a treballar molt jove.

1.- A quina edat més o menys vas començar a treballar?

Vaig començar a treballar als 14 anys.

2.- Has treballat sempre en el mateix ofici?
No.

3.- Quants treballs has tingut?

Dos treballs. En "Pascual Hermanos" que és un magatzem de fruita i verdura i en el "Bar Castelló" quan em vaig casar amb el fill dels amos. Ací estava de cuinera.

4.- Sempre s'ha dit "Bar Castelló"?

No, quan el bar el van obrir en el 1916 es deia "Bar El Roig". En el 1970 va passar a ser "Bar Antoniet", ja que era el nom del meu home. I finalment, en el 2007 va passar a ser "Bar Castelló", perquè era el cognom de la família.

5.- Doncs era un bar familiar?

Sí, sempre, quatre generacions ha tingut el bar. El bar era dels iaïos materns del meu marit, Francisco més conegut com "El

Roig" i Dolores. La següent generació van ser els meus sogres, Antonio i Andrea. Després estaven al bar el meu home i jo i l'última generació ha sigut el meu fill major (Antonio), la seua dona (Noelia), i el meu fill xicotet (Andrés).

6.- El bar ha estat sempre en el mateix lloc?

No, primer estava al carrer "Sant Roc" i després es va traslladar a l'avinguda del "Consell del País Valencià".

7.- Quin treball t'agradava més? Per què?
M'agradava més el treball de cuinera, perquè un dels meus "hobbies" és cuinar.

8.- Qui et va ensenyar a cuinar?

Ma mare que li agradava molt cuinar (olla amb carn, arròs amb conill, gaspatxos...) i ma sogra que en va ensenyar el menjar que es feia al bar.

9.- Què és el que més t'agradava cuinar?
M'agradava cuinar amb tot: magre amb tomaca, vedella amb salsa, truita de verdura i creïlla, olla amb carn, gaspatxos... i sobretot els aperitius típics del bar.

10.- Quina era l'especialitat del bar?

L'especialitat era els aperitius casolans: faves bullides, mandonguilles, calamar a la romana, sípia amb salsa, sang amb salsa i

ENTREVISTA

ENTREVISTA A

UNA CUINERA

D'AGOST

i les famoses “palaies” (lluç arrebossat).

11.- Tenies ajuda a la cuina?

Sí, sempre. En principi ma sogra, que com ja he dit, em va ensenyar a cuinar el menjar del bar i després quan el meu fill major es va casar tenia l'ajuda de la meua nora.

12.- A la gent li encantava el teu menjar?

Molt, perquè era menjar casolà i alguns aperitius no es cuinaven en altres bars del poble.

13.- Ha anat algún famós al bar?

Sí, en les festes del barri de “Sant Roc”, que se celebren al voltant del 15 d'agost, han vingut famosos al bar a sopar abans dels seus espectacles com l'artista El Titi, els humoristes Arévalo, El Dioni, Félix el Gato i Juan Muñoz (de “Cruz i Raya”) i els cantants King África i Jeanette Anne.

14.- Quina és la història del bar?

Tot va començar l'any 1916 quan el matrimoni format pels iaies del meu home, Francisco i Dolores, van obrir el “Bar El Roig” al carrer “Sant Roc”. Al principi era bar-posada servint menjars i donant allotjament en tres habitacions buides que tenien. La meua sogra, Andrea, va ser

adoptada per aquest matrimoni i sempre ha treballat en el negoci. A més, quan es va casar amb Antonio Castelló, aquest també va treballar al bar.

En 1951 va nàixer el meu home, Antonio (o millor dit Antoniet), i el bar ja no era posada, però era molt conegut pels seus esmorzars, aperitius (faves bullides, mandonguilles...) i gelats (aigua de civada, llimonada i café gelat).

En 1970 el bar es va traslladar a l'avinguda del “Consell del País Valencià” i alhora es va canviar el nom del bar. Passaria a ser el “Bar Antoniet” i a més és quan jo em case i començe a treballar en el negoci familiar. Nosaltres hem tingut quatre fills i vam continuar fent esmorzars i aperitius casolans.

En 2007 es canvia una altra vegada el nom del bar. Passa a ser “Bar Castelló” fins al seu tancament per la pandèmia. En aquests anys el meu fill major, la seua dona i el meu fill xicotet s'encarreguen del bar, continuant la tradició del negoci familiar.

15.- Podries dir-nos alguna anècdota del bar?

Sí. El meu marit em va contar dues anècdotes:

- Des de l'any 1926 fins a l'any 1932 el bar va tenir molta feina degut a la gran

ENTREVISTA

ENTREVISTA A

UNA CUINERA

D'AGOST

quantitat de gent que treballava en la construcció del ferrocarril entre Agost i Alcoi (actualment Via Verda Maigmó).

- Durant la Guerra Civil els seus iaios, al principi sense saber-ne res, li van donar allotjament a guerrillers d'incògnit (que tenien les seues pistoles amagades davall del matalàs) i també a monges que fugien dels republicans (que passaven la nit resant). Més endavant, aquestes monges els van escriure cartes agraint-los el bon comportament que van tenir amb elles.

Altra anècdota ha sigut la celebració del centenari del bar el 29 de maig de 2016. Vam convidar a tots els clients i vam passar un dia inoblidable.

16.- El bar continua obert? Per què?
No. Es va tancar en la pandèmia i ja no s'ha tornat a obrir. El meus fills i la meua nora s'han buscat altre treball.

En resum, Maria Dolores Mira Morant té estudis primaris i va començar a treballar als 14 anys, primer en un magatzem de fruita i verdura i després en el bar del seu home. Era un bar centenari i familiar on cuinaven menjars casolans: faves bullides,

mandonguilles, calamar a la romana... El bar ha tingut quatre generacions i també tres noms: "Bar El Roig", "Bar Antoniet" i "Bar Castelló".

A més a més, han anat famosos al bar gràcies a les festes del barri de Sant Roc com El Titi, Arévalo, Juan Muñoz, King África...

Lamentablement el bar està tancat des de la pandèmia, perquè la quarta generació té una altra feina.

JOAN MIRA CASTELLÓ
3º ESO A